

Predikan

Julnatten 2017, årg. 1

Pär-Magnus Möller

Som avslutning på den här gudstjänsten kommer vi bära ut Jesusbarnet i procession och vi alla får följa med ut till krubban utanför kyrkan. Där ute lägger vi ner barnet, sjunger stilla natt och önskar varandra god jul... sedan får vi gå hem och lägga oss så att den heliga familjen också får vila lite i ro där ute vid torget.

Den där julkrubban får mig att tänka på berättelsen om stölden av Jesusbarnet i den engelska pojkskolan. Man hade haft visning av krubban, berättat om alla figurerna och vad de gjort, visat på stjärnan över stallet och änglarna som sjöng för herdarna i natten. När allt var över och pojkarna var borta upptäckte rektorn att något saknades i krubban. Jesubarnet var inte där. Han förstod att någon av pojkarna hade stulit den lilla dockan och han blev rosenrasande – vilket hädiskt handlande!

Genast kallade han samman hela skolan i aulan. Med stäng blick tittade han ut över pojkhuvudena:

– *Någon*, sa han med hög, indignerad och sträng röst, - *någon har tagit med sig Jesus ut från kyrkan!*

Plötsligt stannade han upp... det var liksom han hörde sina egna ord: någon har tagit med sig Jesus ut ur kyrkan...

Men... var inte det bra... någon hade tagit med sig Jesus hem, burit honom med sig...

Förstummad såg han ut över skaran av pojkar – på tredje raden reste sig en pojke skamsset och sa: *förlåt, det var jag, vi skoljade bara!*

- Kom fram, sa rektorn och pojken travade fram.

- Det här är inget skoj, sa rektorn, det du gjort är alldeles riktigt. När man varit i kyrkan skall man alltid bära med sig Jesus hem, eller till sina vänner, eller sina grannar, eller sina ovänner. Det är därför vi går i kyrkan för att vi skall bära med oss Jesus hem. – men den lilla docka låter du vara... den skall ligga där i krubban som en påminnelse om vem Jesus är: Gud som blivit människa för att

möta oss var och en – Gud som blivit så liten att vi kan bära honom i våra hjärtan vart vi än går.

Så... när vi går hem i kväll skall vi bära med oss Jesus – Guds kärlek – i våra hjärtan. Men Jesusdockan låter ni vara, den skall ligga där ute som en påminnelse för hela Värnamo att Jesus är här, mitt ibland oss, som den minste av oss, för att betjäna oss var och en med Guds aldrig sinande kärlek.